

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupen JUDr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2024, č. j. 33 Ad 13/2024-32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 11. 2024, č. j. 33 Ad 13/2024-32, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2024, č. j. OSZ-137530-77/M-Ká-2024, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 6 292 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Zikmunda, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2024, č. j. OSZ-137530-77/M-Ká-2024, žalovaný zamítl námitky žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 9. 2023, č. j. OSZ-137530-75/D-Bn-2023 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení procentní výměry starobního důchodu za dvě vychované děti, a to z důvodu nesplnění podmínek čl. II zákona č. 323/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci

a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 323/2021 Sb.“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), kterou krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Dle názoru krajského soudu žalobce nesplnil podmínky pro přiznání výchovného, neboť netvrdil a dostatečně neprokázal, že by výchovu dětí zajišťoval po dobu jejich nezletilosti v největším rozsahu právě on. Krajský soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že žalobce sice zajišťoval výchovu dětí v největším rozsahu po rozvodu manželství, avšak nikoli po převážnou část rozhodné doby, tj. od narození do zletilosti dětí. Žalobce nijak neprokázal, např. formou čestného prohlášení matky dětí, že o děti pečoval i v době před rozvodem manželství v největším rozsahu on. Krajský soud dále akcentoval, že smyslem zákonné úpravy týkající se výchovného je tímto způsobem kompenzovat kariérní výkyvy související s výchovou dítěte, přičemž nejvýznamnější (negativní) dopad na pracovní kariéru má výchova dítěte zejména v jeho brzkém věku. Žalobu proto krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Souhrnně dovozuje nesprávný závěr správních orgánů a krajského soudu o tom, že péči o děti převážně nezajišťoval stěžovatel, ale jeho manželka. Po dobu trvání manželství totiž stěžovatel pečoval o děti společně s manželkou a následně po rozvodu manželství a svěření dětí do jeho péče do doby jejich zletilosti pečoval o obě děti výlučně sám. Převážnost jeho péče u mladšího syna pak vyplývá již jen z faktu, že o mladšího syna pečoval do 10 let společně s manželkou, přičemž od necelých 11 let byl již syn v jeho výlučné péči. Je proto názoru, že podmínku péče v největším rozsahu splňuje on (a nikoli jeho bývalá manželka). Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil s názorem krajského soudu a odkázal na svá předchozí vyjádření ve věci. Uvedl, že žalobce v kasační stížnosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by prokazovalo rozpor s právními předpisy. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Jelikož v posuzované věci rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce dle § 31 odst. 2 s. ř. s., zabýval se soud podle § 104a s. ř. s. nejprve otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijal k meritornímu přezkumu, neboť stěžovatel krajskému soudu důvodně vytýká zásadní pochybení, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podstatou nyní projednávané věci je otázka naplnění podmínek pro přiznání tzv. výchovného, tj. zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované dítě dle § 34a zákona o důchodovém pojištění. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud na podkladě obdobných skutkových okolností zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35, ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 Ads 182/2024-29, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 3 Ads 198/2024-41, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 8 Ads 21/2025-36, ze dne 30. 5. 2025, č. j. 7 Ads 324/2024-51, či ze dne 18. 6. 2025, č. j. 21 Ads 14/2025-35. Nyní rozhodující senát neshledal důvod se od uvedené (konstantní) prejudikatury odchýlit a její závěry plně přejímá i pro tuto věc.

[11] Institut výchovného byl do české právní úpravy zaveden zákonem č. 323/2021 Sb. (účinností od 1. 1. 2023). Podle čl. II zákona č. 323/2021 Sb., body 1 a 3 platí:

1. Starobní důchody přiznané ode dne, který spadá do období před 1. lednem 2023, se zvýší o 500 Kč měsíčně za každé dítě, které pojištěnec vychoval, od splátky důchodu splatné v lednu 2023, jsou-li splněny podmínky stanovené v bodech 3 až 5; toto zvýšení náleží k procentní výměře starobního důchodu.

3. Podmínky výchovy dítěte se pro účely zvýšení podle bodu 1 posuzují u všech pojištěnců podle právních předpisů účinných ke dni, od něhož byl starobní důchod přiznán, pokud se dále nestanoví jinak; tyto podmínky platí i v případě, že o dítě osobně pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení podle bodu 1 současně započítat více osobám. Vychovávalo-li totéž

dítě více osob, přiblíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu; to platí i v případě, že u téhož dítěte byla jeho výchova zohledněna při stanovení důchodového věku ženy (důraz přidán soudem).

[12] Podle čl. II bodu 4 zákona č. 323/2021 Sb. věty první platí, že pokud byl důchodový věk stanoven se zohledněním vychovaných dětí, zvýší se starobní důchod o tzv. výchovné bez žádosti; za vychované dítě se pro účely přiznání výchovného považuje dítě, k jehož výchově bylo přihlédnuto při stanovení důchodového věku. Podle čl. II bodu 5 zákona č. 323/2021 Sb. pak platí, že pokud se nepostupuje podle bodu 4 (přiznání výchovného bez žádosti), zvýší se starobní důchod o výchovné na základě písemné žádosti podané na předepsaném tiskopisu. V případě starobních důchodů přiznaných před 1. 1. 2023 lze žádost podat nejpozději do 31. 12. 2024. Dle důvodové zprávy slouží výchovné ke zvýšení úrovně hmotného zabezpečení ve stáří u osob, které dlouhodobě zajišťovaly výchovu dítěte, a přitom se samy účastnily důchodového pojištění dostatečně dlouho na to, aby získaly nárok na starobní důchod. Výchovné tak lze chápat jako paušalizované ocenění výchovy dítěte. Prvotním důvodem, proč zákonodárce tento institut zavedl, bylo zmírnění statistického rozdílu mezi průměrným starobním důchodem mužů a žen, který nastává právě v důsledku výchovy dětí. Za určitých okolností a při splnění zákonem stanovených podmínek však může být výchovné přiznáno i mužům (srov. § 34a In: LANG., R. a kol. *Zákon o důchodovém pojištění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2024).

[13] Odůvodnění přijetí právní úpravy výchovného a společenský kontext změny právní úpravy plyne z pozměňovacího návrhu poslance J. Hamáčka (odůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu č. 8828 ke sněmovnímu tisku č. 1230/1; 8. volební období PS, 2017-2021). Dle něj byla právní úprava přijata ze dvou důvodů: a) ocenění osob, které vychovaly dítě – nového pojištěnce, který bude dále přispívat k udržení průběžného důchodového systému, a b) kompenzace rozdílu mezi průměrnými důchody mužů a žen, tj. potřeby reflektovat skutečnost, že v případě žen má výchova dětí závažnější dopad na jejich pracovní kariéru, a tím i na konečnou výši důchodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 Ads 182/2024-29, bod 18).

[14] Stěžovateli byl starobní důchod přiznán v období do 31. 12. 2022. Naplnění podmínky výchovy dítěte se proto posuzovalo podle podmínek obsažených v § 32 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve spojení s § 4 odst. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., která provádí zákon o důchodovém pojištění (prováděcí vyhláška). Ženy naplnily podmínku výchovy dítěte pro nárok na starobní důchod, jestliže osobně pečovaly nebo pečovaly o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, pak splnila podmínku výchovy dítěte, jestliže osobně pečovala nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat (§ 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění). Podle § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky se pak podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod považovala za splněnou, pečovala-li žena o nezletilé dítě (a) od jeho narození do jeho úmrtí, pokud dítě zemřelo po dosažení šesti měsíců věku, nebo (b) alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného podle zákona pro vznik nároku na starobní důchod.

pokračování

[15] V nyní projednávané věci žalovaný dovodil, že o oba syny v období od jejich narození do nabytí právní moci rozsudku o svěřeni do stěžovatelovy péče osobně a v největším rozsahu pečovala jejich matka. Takový závěr však nebyl ze strany správních orgánů dostatečně odůvodněn a podložen relevantními podklady. Žalovaný k tomu v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatoval, že podmínku pro zvýšení procentní výměry starobního důchodu splnila matka dětí, neboť o děti osobně pečovala v největším rozsahu po dobu více než deseti roků. Není ovšem zřejmé, z jakých podkladů žalovaný uvedený závěr dovodil. Relevantní argumentaci v tomto směru postrádá i odůvodnění. To se konkrétně nevyjadřuje např. k tomu, na základě čeho lze splnění uvedené podmínky jednoznačně dovodit i u mladšího syna. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35, *péče v největším rozsahu* se posuzuje od narození po nabytí zletilosti vychovávaného dítěte. Je proto nezbytné zohlednit výchovu a péči po celou dobu nezletilosti dítěte. V současnosti je stále spíše pravidlem než výjimkou, že ve většině případů bude o dítě v nízkém věku (do 3 let) skutečně pečovat především jeho matka, a bude tak (v tomto období) pečovat o dítě ve větším rozsahu než otec (byť soud nevylučuje, že tomu může být i naopak). Následně může být péče rodičů i rovnoměrná (rodiče se např. střídají v doprovázení do školy, kroužků aj.). V takovém případě by proto výchovné zcela logicky a v souladu se smyslem zákonné úpravy náleželo matce, která bude mít „náskok“ ve formě mateřské (rodičovské) dovolené. V životě však mohou nastat i takové situace (např. rozvod), v jejichž důsledku přejde péče o dítě v pozdějším věku výhradně či převážně na druhého rodiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35).

[16] Přijmout nelze ani argument, že stěžovatel nesplnil požadovanou součinnost mj. tím, že nepředložil čestné prohlášení matky dětí, že by výchovu i v době před rozvodem manželství zajišťoval především on. Jak správní orgány, tak i krajský soud tímto přehlíží faktickou nemožnost splnění takové podmínky, a to již jen z toho důvodu, že předložení takového prohlášení může kolidovat s budoucími zájmy matky dětí (v době, kdy bude sama žádat o starobní důchod, resp. o přiznání výchovného). Z výše uvedené judikatury současně vyplývá, že při dokazování klíčových skutečností případu by měl správní orgán postupovat způsobem vedoucím ke zjištění stavu věci v míře umožňující zákonné rozhodnutí. Ani „*případné nesplnění součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29, bod 19). Nutno dodat, že společná péče o dítě se nutně nemusí přičítat jednomu z rodičů jako období, kdy dítě vychovával v největším rozsahu. Jak již totiž bylo uvedeno výše, péče rodičů o děti může být v některém období, tj. v tomto případě před rozvodem manželství, i rovnoměrná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35). Správní orgány nadto nijak nezohlednily, že oba synové byli po rozvodu svěřeni do péče otce. Nevypořádaly se ani se skutečností, že mladšímu ze synů bylo v době nabytí právní moci rozsudku o svěřeni dětí do péče otce pouze 10 let, a do zletilosti mu tak zbývalo bezmála osm let, přičemž po tuto dobu o něj pečoval dle rozhodnutí soudu otec. Z judikatury přitom vyplývá, že ačkoliv nelze podceňovat náročnost péče o dítě v nízkém věku, nelze žádost o přiznání výchovného posuzovat pouze tímto prizmatem. Mohlo by totiž vést k závěru, že nárok na výchovné má bez ohledu na individuální skutkové okolnosti vždy rodič, který zůstal na mateřské/rodičovské dovolené. Takový výklad by totiž činil péči o dítě ve starším

věku *de facto* irelevantní. To však nebylo záměrem zákonodárce, který naopak vyžaduje posuzování péče od narození až po dosažení zletilosti (srov. bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Ads 271/2024). Ostatně i ze znění § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že pro přiznání výchovného je třeba naplnit kumulativně dvě podmínky, z nichž první je stanovena alternativně: buď **A1)** osobní péče o dítě ve věku do dosažení jeho zletilosti alespoň po dobu deseti roků; nebo **A2)** v případě ujmoutí se výchovy dítěte až po dosažení osmého roku jeho věku osobní péče o dítě **alespoň po dobu pěti roků** při kontinuální péči až do dosažení jeho zletilosti (důraz přidán soudem); nebo A3) v případě úmrtí dítěte staršího šesti měsíců osobní péče od jeho narození do jeho úmrtí; nebo A4) osobní péče o nezletilé dítě alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod. Druhou podmínkou (B) je pak osobní péče v největším rozsahu, pokud dítě (od narození po dosažení zletilosti) vychovávalo více osob. Stejně je proto pečlivé hodnocení konkrétních okolností každého jednotlivého případu a péče o dítě od jeho narození až po dosažení zletilosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2025, č. j. 8 Ads 21/2025-36). Takto však v daném případě postupováno nebylo.

[17] S ohledem na výše citovanou judikaturu nelze přijmout ani obecný a nepodložený argument, že výchova dítěte v předškolním věku a prvních letech povinné školní docházky neměla v daném případě nejvýznamnější dopad na pracovní kariéru a tím i na výši důchodu stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podmínka zásahu do pracovní kariéry ze zákona nijak nevyplývá. Zavedení podmínky zásahu do pracovní kariéry by nepřipustně zúžilo okruh osob, kterým má výchovné skutečně náležet. Kritérium újmy na kariéře se i s ohledem na řadu proměnných jeví jako nespravedlivé a v konečném důsledku i nelogické, neboť by nezohledňovalo faktickou péči o dítě, ale toliko doložené okolnosti stran kariérního postupu, které však samy o sobě o újmě či negativním vlivu nemusí ničeho vypovídat (jde-li kupříkladu o vyloučené doby bez dalšího, srov. bod 23 rozsudku ve věci sp. zn. 7 Ads 324/2024).

[18] Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyššími správnímu soudu podobně jako v předchozích případech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35, ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 Ads 182/2024-29, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 3 Ads 198/2024-41, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 8 Ads 21/2025-36, ze dne 30. 5. 2025, č. j. 7 Ads 324/2024-51, či ze dne 18. 6. 2025, č. j. 21 Ads 14/2025-35) nezbylo než zrušit jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem kasacího soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[19] V dalším řízení bude žalovaný postupovat v souladu s výše uvedeným. Žalovaný tak posoudí komplexní péči o každého nezletilce s tím, že zohlední míru podílu rodičů na jejich výchově (péči). Bude mít na paměti smysl a účel zákona a nebude hledět izolovaně na jednotlivé okolnosti rodinného života, které bez dalšího zjištění podstatných okolností nemusí pro posouzení největšího rozsahu péče ničeho vypovídat. Na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu bude povinností žalovaného posoudit, který z rodičů vykonával péči v největším rozsahu o děti, přičemž s ohledem podmínky obsažené v § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění bude třeba zohlednit i věk dětí v době svěřeni

pokračování

do výlučné péče otce a s tím související délku péče v největším rozsahu do doby zletilosti obou dětí. Závěry žalovaného naleznou úplný a přezkoumatelný odraz v odůvodnění rozhodnutí.

[20] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně rozhodnutí správního orgánu, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

[21] Podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení před soudem, které vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl na základě skutečností zjevných ze spisů.

[22] V řízení před krajským soudem (a následně i před Nejvyšším správním soudem) byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatel byl zastoupen advokátem již v řízení před krajským soudem.

[23] Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (ve znění účinném do 31. 12. 2024, dále též „advokátní tarif“), a to za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, podání vyjádření). Za tři úkony náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 x 1 000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 advokátního tarifu). Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019-62, č. 4115/2021 Sb. NSS, tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020-20, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021-86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021-47). K jinému postupu neshledal soud důvod ani s ohledem na obsah kasační stížnosti a spisu. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 819 Kč. Za řízení před krajským soudem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4 719 Kč, kterou je žalovaný povinen stěžovateli uhradit ve stanovené lhůtě (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 Ads 182/2024-29).

[24] V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce stěžovatele jeden právní úkon, a to sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za což mu náleží odměna ve výši 1 000 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Odměna zástupce je zvýšena o DPH, tedy o 273 Kč. Náklady v řízení o kasační stížnosti tedy činí 1 573 Kč.

[25] Celkové náklady stěžovatele v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí 6 292 Kč. Uvedenou částku uhradí žalovaný ve lhůtě stanovené soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu